

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

13 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Svetlana Filincova, Ala Cobăneanu,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Mihail Tomița, împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 12 mai 2021, în privința inculpatului

Popovici Serghei XXXXXX.

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>18.01.2014 - 30.06.2015,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>29.01.2020 - 25.02.2020,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>30.06.2020 - 10.11.2020,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>09.03.2021 - 12.05.2021,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>28.07.2020 - 13.10.2021.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul Penal,

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Comrat din 30 iunie 2015, Popovici Serghei a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal la 6 ani închisoare, cu amendă în mărime de 500 unități convenționale, cu executare în penitenciar de tip închis, începând din 30.06.2015.

Prin aceeași sentință a fost condamnat și Șucanov A., dar în privința lui hotărârile nu sunt contestate.

2. Instanța de fond a constatat că pe 06 decembrie 2013, aproximativ orele 19.45, inculpații Popovici S. și Șucanov A., aflându-se în XXXXXX pe XXXXXX, în raionul amplasării Direcției de Afaceri Interne UTA Găgăuzia, l-au văzut pe Manolov M., care avea la el o geantă. Crezând că în geanta lui Manolov M. pot fi

diverse valori materiale, Șucanov A. și Popovici S., din intenții meschine, au decis să săvârșească sustragerea în mod deschis a genții lui Manolov M. și au repartizat între ei rolurile de săvârșire a infracțiunii. Realizându-și intenția infracțională, ei au început să-l urmărească pe Manolov M. până la str-la XXXXX, unde Șucanov A. și Popovici S. s-au apropiat de Manolov M., i-au pus în cap o scurtă și au sustras de la el, în mod deschis, o geantă din piele de culoare neagră la preț de 150 euro, echivalentul a 2667 lei, în care se afla pașaportul străin și carnetul de serviciu al lui Manolov M., prin ce i-a cauzat un prejudiciu material considerabil.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, ca sustragerea în mod deschis a bunurilor altei persoane, împreună cu alte persoane, cu cauzarea prejudiciului în mărime considerabilă.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 75 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune gravă care se pedepsește cu închisoare de la 5 la 7 ani, cu sau fără amendă de la 500 la 1000 unități convenționale, se caracterizează satisfăcător, are o vârstă tânără, nu este căsătorit, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, că lipsesc circumstanțe atenuante și agravante.

La fel, instanța a statuat că inculpatul anterior a fost condamnat prin sentința Judecătorei Comrat din 04.11.2013 în baza art. 290 alin. (1) Cod penal la 160 ore de muncă neremunerată în folosul comunității și la moment antecedentul penal nu este stins. Astfel, în corespundere cu art. 34 alin. (1) Cod penal, a comis infracțiunea în stare de recidivă, împrejurări în care urmează a-i fi aplicată o pedeapsă cu închisoarea pe un termen de 6 ani, cu amendă în mărime de 500 unități convenționale.

3. La 27 ianuarie 2020, avocatul Igor Izvecov și inculpatul au declarat apel, solicitând repunerea în termen, casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care ultimului să-i fie stabilită pedeapsa cu închisoare pe termen de 5 ani, cu suspendarea condiționată a executării ei, în temeiul art. 90 Cod penal, iar potrivit art. 79 Cod penal să nu-i fie aplicată pedeapsa complementară.

Apelanții au invocat că inculpatul nu a participat la examinarea cauzei în instanța de fond, a fost anunțat în căutare și nu a primit copia sentinței.

Totodată, la etapa urmăririi penale și în prezent, inculpatul recunoaște în întregime învinuirea înaintată, se căiește de cele comise, partea vătămată nu are careva pretenții de ordin material și moral, l-a iertat pentru fapta săvârșită, nu au fost stabilite circumstanțe agravante, antecedentele penale în baza sentinței precedente fiind stinse, a comis infracțiunea la vârsta de puțin peste 18 ani, împrejurări ce cad sub incidența prevederilor art. 79 alin. (1) Cod penal.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Comrat din 25 februarie 2020, apelul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Lui Popovici Serghei, în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu amendă în mărime de 500 unități convenționale, ce constituie 10.000 lei.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii i-a fost suspendată condiționat pentru o perioadă de probațiune de 4 ani.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a reținut că în corespundere cu art. 402 alin. (1) Cod de procedură penală, termenul de apel este de 15 zile de la data pronunțării sentinței integrale, dacă legea nu dispune altfel.

Potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, sentința a fost pronunțată la 30.06.2015, fiind explicat termenul și modul de atac.

Însă, inculpatul nu a participat la pronunțarea sentinței, fiind anunțat în căutare prin încheierea din 01.07.2014. Avocatul I. Izvecov exercită apărarea inculpatului conform ordinului nr. 1142345 din 16.01.2020 și acesta a făcut cunoștință cu sentința din 30.06.2015 la 16.01.2020, astfel că apelul a fost declarat de apărare în termen.

Totodată, infracțiunea de la art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal se pedepsește cu închisoare de la 5 la 7 ani, cu sau fără amendă în mărime de la 500 la 1000 unități convenționale.

Potrivit art. 34 alin. (1), (5) lit. d) Cod penal, se consideră recidivă comiterea cu intenție a uneia sau mai multor infracțiuni de o persoană cu antecedente penale pentru o infracțiune săvârșită cu intenție. La stabilirea stării de recidivă nu se ține cont de antecedentele penale stinse sau în caz de reabilitare, în conformitate cu art. 111 și 112.

Deci, în acțiunile inculpatului lipsește recidiva, deoarece la momentul pronunțării sentinței din 30.06.2015, a executat pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Comrat din 04.11.2013, sub formă de 160 ore muncă neremunerată în folosul comunității, ce se confirmă prin răspunsul Biroului de Probațiune Comrat nr. 649 din 24.06.2015, că Popovici S. a fost scos de la evidență la 25.02.2014, pe motiv că a executat pedeapsa numită prin sentința din 04.11.2013, sub formă de 160 ore muncă neremunerată în folosul comunității.

Astfel, prima instanță neîntemeiat a reținut recidiva în acțiunile inculpatului.

La stabilirea pedepsei, instanța de apel a ținut cont de caracterul și gradul de pericol al infracțiunii comise, că inculpatul are antecedente penale stinse, nu se află la evidența medicului psihiatru și narcolog, se caracterizează satisfăcător, a recunoscut vina, a comis infracțiunea la vârsta de 18 ani, a reparat prejudiciul cauzat, iar partea vătămată nu are pretenții, că lipsesc circumstanțe atenuante și agravante, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă cu aplicarea pedepsei cu închisoare și amendă, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii în temeiul art. 90 Cod penal.

5. Procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, oficiul Central, Fedora Gheorghieva, a declarat recurs ordinar, solicitând casarea acestei decizii și menținerea sentinței instanței de fond.

Recurenta a invocat că decizia instanței de apel *în partea stabilirii pedepsei* inculpatului este ilegală.

Conform art. 61 alin. (2) Cod penal, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Însă, instanța de apel i-a aplicat inculpatului o pedeapsă care nu va asigura atingerea scopului pedepsei, fiind omis că acesta a săvârșit cu intenție o infracțiune gravă, precum și caracterul obraznic al faptei comise și pericolul public, exprimat prin încălcarea dreptului la proprietate.

Or, decizia instanței de apel în partea stabilirii pedepsei, în temeiul art. 90 Cod penal, față de inculpat, este prea blândă și nu va contribui la atingerea scopului pedepsei penale de corectare și reeducare a acestuia, precum și de combatere a săvârșirii de noi infracțiuni, atât de către inculpat, cât și de alte persoane.

6. Conform deciziei Colegiului Penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 10 noiembrie 2020, recursul a fost admis, casată integral decizia contestată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a statuat că instanța de apel a admis apelul declarat de avocatul Igor Izvecov, considerându-l întemeiat și depus în termen, fără a-și argumenta soluția prin prisma prevederilor art. 404 Cod de procedură penală, fiind nemotivată și soluția privind termenul declarării apelului de către inculpat, care a cunoscut și a participat în ședința instanței de fond din 13.02.2014. Astfel, știind că în privința sa se examinează cauza penală, s-a eschivat de la prezentarea în instanță, renunțând la dreptul de a participa la examinarea cauzei.

Instanța de apel nu s-a expus nici asupra faptului că contractul de acordare a asistenței juridice cu avocatul Igor Izvecov a fost încheiat de către mama inculpatului, în lipsa împuternicirilor de la inculpat.

Totodată, este întemeiat argumentul acuzării privind netemeinicia aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, în privința inculpatului.

7. Potrivit deciziei Curții de Apel Cahul din 12 mai 2021, apelul a fost repus în termen și admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Popovici Serghei a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, cu aplicarea art. 70 alin. (3¹) Cod penal, la 4 ani și 8 luni închisoare.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii i-a fost suspendată condiționat pentru o perioadă de probă de 3 ani.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a reținut că, conform art. 402 alin. (1) Cod de procedură penală, termenul de apel este de 15 zile de la data pronunțării sentinței integrale, dacă legea nu dispune altfel.

În conformitate cu art. 403 alin. (1) Cod de procedură penală, apelul declarat după expirarea termenului prevăzut de lege este considerat ca fiind făcut în termen dacă instanța de apel constată că întârzierea a fost determinată de motive întemeiate, iar apelul a fost declarat în cel mult 15 zile de la începerea executării pedepsei sau încasării despăgubirilor materiale.

Potrivit art. 404 alin. (1) Cod de procedură penală, participantul la proces care a lipsit atât la judecarea, cât și la pronunțarea sentinței și nu a fost informat despre adoptarea sentinței poate declara apel și peste termen, dar nu mai târziu de 15 zile de la data începerii executării pedepsei sau încasării despăgubirilor materiale.

Conform procesului-verbal al ședinței de judecată, sentința primei instanțe a fost pronunțată la 30.06.2015, iar inculpatul nu a participat. Totodată, prin încheierea din 01.07.2014, inculpatul a fost anunțat în căutare, cu aplicarea măsurii preventive sub formă de arestare preventivă.

Astfel, se atestă cu certitudine că inculpatul nu a participat la judecarea cauzei în prima instanță și nici în ședința de judecată de pronunțare a sentinței primei instanțe, iar la materialele cauzei penale nu se regăsește nicio dovadă că el a fost supus executării pedepsei stabilite prin sentința primei instanțe. Mai mult, în instanța de apel, inculpatul a declarat că despre condamnare a aflat de la mama sa și nu prin intermediul instanței de judecată.

Deci, *în corespundere cu prevederile art. 403 alin. (1) Cod de procedură penală, se atestă existența în speță a temeiurilor pentru repunerea în termen a*

apelului declarat de către inculpat prin intermediul avocatului său. Or, sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 403 alin. (1) Cod de procedură penală și anume, inculpatul nu a participat la judecarea cauzei și nu a fost informat despre adoptarea sentinței de condamnare, motiv din care omiterea termenului de atac nu poate fi imputată acestuia. Totodată, inculpatul nu a început să execute pedeapsa stabilită prin sentința primei instanțe și, respectiv, nu a început să curgă termenul de 15 zile prevăzut de art. 403 alin. (1), 404 Cod de procedură penală, care este un termen de decădere de depunere a apelului împotriva sentinței primei instanțe.

Prin urmare, apelul declarat de către inculpat, prin intermediul avocatului Igor Izvecov, urmează a fi repus în termen, nefiind stabilit că inculpatul a cunoscut despre adoptarea sentinței de către prima instanță, după cum a invocat acuzarea. Argumentele procurorului că inculpatul a cunoscut despre adoptarea sentinței primei instanțe nu sunt confirmate prin nicio probă a dosarului și urmează să fie respinse.

Referitor la încheierea contractului de asistență juridică cu avocatul Igor Izvecov de către mama inculpatului, în lipsa împuternicirilor în acest sens din partea ultimului, a fost stabilit că în instanța de apel, Popovici S. a declarat în mod expres că apelul a fost semnat personal de către el și a discutat cu avocatul pe marginea apelului, fiind totalmente de acord cu conținutul apelului declarat. Deci, apelul a fost semnat personal de inculpat, ceea ce denotă că acesta l-a împuternicit personal pe avocatul Igor Izvecov să-i apere interesele în procesul penal. Aceste împrejurări nu au fost negate de inculpat în instanța de apel și nu au fost combătute prin alte probe contrare, urmând a fi apreciate ca fiind veridice, iar împuternicirile avocatului Igor Izvecov privind apărarea intereselor inculpatului în prezenta cauza penală, nu pot fi puse la îndoială.

Totodată, instanța de apel a statuat că inculpatul a comis o infracțiune gravă, care se pedepsește cu închisoare de la 5 la 7 ani, cu (sau fără) amendă, în mărime de la 500 la 1000 unități convenționale.

Or, prima instanță corect i-a stabilit inculpatului pedeapsa sub formă de închisoare, deoarece, pentru săvârșirea infracțiunii săvârșite, legiuitorul a prevăzut în mod expres doar pedeapsa cu închisoare.

Însă, instanța de fond eronat a reținut în acțiunile inculpatului existența recidivei.

Conform art. 34 alin. (1) Cod penal, se consideră recidivă comiterea cu intenție a uneia sau mai multor infracțiuni de o persoană cu antecedente penale pentru o infracțiune săvârșită cu intenție.

Prin sentința Judecătorei Comrat din 04.11.2013, inculpatul a fost condamnat în baza art. 290 alin. (1) Cod penal, la 160 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, iar potrivit informației eliberate de Biroul de Probațiune Comrat, din 24.06.2015, inculpatul la 25.02.2014, a fost scos de la evidență, deoarece a executat integral pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității, stabilită prin sentința din 04.11.2013.

Conform art. 111 alin. (1) lit. e) Cod penal, se consideră ca neavând antecedente penale persoanele condamnate la o pedeapsă mai blândă decât închisoarea – după executarea pedepsei.

Astfel, la momentul pronunțării sentinței de către prima instanță, inculpatul avea antecedentul penal stins și, respectiv, nu au fost întrunite condițiile stipulate în art. 34 alin. (1) Cod penal, pentru constatarea în acțiunile acestuia a recidivei.

Instanța de fond nu a dat apreciere informației prezentate de Biroul de Probațiune Comrat că inculpatul a executat integral pedeapsa stabilită prin sentința din 04.11.2013, greșit constatând prezența antecedentelor penale nestinse și a recidivei.

Totodată, la stabilirea pedepsei inculpatului, urmează a fi aplicate prevederile art. 70 alin. (3¹) Cod penal, dispozițiile cărora nu se regăseau în legislația penală la momentul pronunțării sentinței de prima instanță și care atenuează situația inculpatului.

Ori, conform art. 10 alin. (1) Cod penal, legea penală care înlătură caracterul infracțional al faptei, care ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective până la intrarea în vigoare a acestei legi, inclusiv asupra persoanelor care execută pedeapsa ori care au executat pedeapsa, dar au antecedente penale.

Potrivit art. 70 alin. (3¹) Cod penal, la aplicarea pedepsei persoanelor care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani, care au săvârșit infracțiunea la vârsta de la 18 până la 21 de ani, maximul pedepsei se reduce cu o treime.

La momentul săvârșirii infracțiunii, inculpatul avea vârsta de 18 ani, la stabilirea pedepsei fiind incidente dispozițiile art. 70 alin. (3¹) Cod penal.

În același timp, fiind examinate circumstanțele cauzei în raport cu personalitatea inculpatului, a fost constatat că corectarea inculpatului este posibilă fără executarea reală a pedepsei închisorii, prin suspendarea condiționată a executării ei, în temeiul art. 90 Cod penal.

Împrejurările cauzei demonstrează că nu este rațional ca inculpatul să execute real pedeapsa cu închisoare stabilită, deoarece, doar gravitatea infracțiunii nu poate justifica executarea reală a pedepsei cu închisoare, fiind stabilite circumstanțe care denotă posibilitatea suspendării condiționate a executării pedepsei cu închisoare.

Astfel, la 19 martie 2021, partea vătămată Manolov M. a expediat în adresa instanței de apel o cerere în scris, prin care a comunicat că inculpatul i-a reparat prejudiciul material și moral cauzat, și-a cerut scuze și el nu are pretenții de ordin material sau moral față de acesta, l-a iertat și nu dorește să fie pedepsit la închisoare cu executarea reală a pedepsei. Conform caracteristicii eliberate de la locul de muncă, inculpatul se caracterizează pozitiv, fiind un angajat responsabil. La fel, inculpatul a executat în mod benevol pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, ce constituie 10.000 lei, iar instanța de apel nu se va expune asupra pedepsei complementare, aceasta fiind deja executată.

Deci, luând în considerare faptul că inculpatul pe parcursul urmăririi penale și-a recunoscut vina, precum și intenția de a depune cerere privind judecarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, repararea în mod benevol a prejudiciului material și moral cauzat părții vătămate prin infracțiune, poziția părții vătămate față de fapta comisă de inculpat, faptul achitării amenzii stabilite, ce demonstrează comportamentul de căință sinceră a acestuia față de fapta penală săvârșită și pedeapsa penală stabilită. La fel, în ședința de judecată, inculpatul a confirmat că se află în relații de concubinaj și are la întreținere un copil minor în vârstă de 4 ani, circumstanțe care, în cumul, determină oportunitatea stabilirii pedepsei cu închisoare, dar cu suspendarea condiționată a executării acesteia, nefiind rațional ca ultimul să execute real pedeapsa cu închisoare stabilită.

8. Procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Mihail Tomița, a declarat recurs ordinar, în care solicită ***casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel.***

Recurentul a invocat că apelul inculpatului și avocatului a fost introdus tardiv.

Conform art. 402 alin. (1) Cod de procedură penală, termenul de apel este de 15 zile de la data pronunțării sentinței integrale, dacă legea nu dispune altfel.

Or, potrivit apelului declarat și procesului-verbal al ședinței de judecată, inculpatul a cunoscut și a participat în ședința din 12.02.2014, fiind asistat de avocatul ales V. Arnaut, cu care a încheiat contractul de asistență juridică nr. 13 din 12.02.2014, fiind înlăturat avocatul S. Porubescu, care acorda asistență juridică garantată de stat, fiind solicitată amânarea ședinței de judecată pentru a face cunoștință cu materialele cauzei. Ulterior, ședințele de judecată au fost amânate pe motiv de boală a inculpatului, iar prin încheierea din 01.07.2014, acesta a fost anunțat în căutare.

Instanța de apel a admis apelul avocatului Igor Izvecov, considerându-l întemeiat și depus în termen *fără a-și argumenta soluția prin prisma prevederilor art. 404 Cod de procedură penală*, nefiind motivată nici soluția privind termenul declarării apelului de către inculpat, care a cunoscut și a participat în ședința din 13.02.2014 și, știind că în privința sa se examinează cauza penală, s-a eschivat de la prezentarea în instanță, astfel renunțând la dreptul de a participa la examinarea cauzei.

Totodată, concluzia instanței de apel că prima instanță eronat a reținut în acțiunile inculpatului existența recidivei este neîntemeiată.

Conform art. 34 alin. (1) Cod penal, se consideră recidivă comiterea cu intenție a uneia sau mai multor infracțiuni de o persoană cu antecedente penale pentru o infracțiune săvârșită cu intenție.

Prin sentința Judecătoreiei Comrat din 04.11.2013, inculpatul a fost condamnat în baza art. 290 alin. (1) Cod penal, la 160 ore muncă neremunerată în folosul comunității, iar la 06.12.2013, acesta a comis infracțiunea prevăzută la art. 178 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, adică peste o lună de la pronunțarea sentinței din 04.11.2013.

Potrivit informației eliberate de Biroul de Probațiune Comrat, din 24.06.2015, inculpatul la 25.02.2014, a fost scos de la evidență, deoarece a executat integral pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității, stabilită prin sentința din 04.11.2013.

Conform art. 111 alin. (1) lit. e) Cod penal, se consideră ca neavând antecedente penale persoanele condamnate la o pedeapsă mai blândă decât închisoarea – după executarea pedepsei.

Deci, la momentul comiterii infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, inculpatul avea antecedentul penal nestins, fiind întrunite condițiile stipulate la art. 34 alin. (1) Cod penal, pentru constatarea în acțiunile acestuia a recidivei.

Pe lângă aceasta, ***instanțele*** de judecată eronat au ajuns la concluzia privind aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, dispunând suspendarea executării pedepsei cu închisoarea, deoarece la stabilirea modului de executare ***inculpatului Caraim Fiodor***, instanțele nu au ținut cont criteriile generale de individualizare a pedepsei și de scopul pedepsei penale prevăzut la art. 7, 61, 75 Cod penal.

Or, pedeapsa aplicată inculpatului urmează a fi stabilită ținând cont de faptul că acesta nu se caracterizează pozitiv, nu este la prima abatere de la lege, anterior fiind condamnat prin sentința din 04.11.2013 în baza art. 290 alin. (1) Cod penal, la 160 ore

muncă neremunerată în folosul comunității, iar peste o lună a comis infracțiunea din speță, în acțiunile lui fiind prezentă recidiva, precum și de circumstanțele comiterii infracțiunii cu cauzarea prejudiciului material, rolul și comportamentul lui în timpul și după comiterea infracțiunii, fiind stabilit că s-a eschivat de la instanța de judecată și anunțat în căutare.

Astfel, ***urmează a fi casată decizia instanței de apel în partea stabilirii și executării pedepsei, urmând a fi dispusă executarea pedepsei sub formă de închisoare, cu excluderea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal***, deoarece doar prin executarea reală a pedepsei, inculpatul va conștientiza gravitatea acțiunilor sale și va fi atins scopul legii penale de restabilire a echității sociale, de corectare a acestuia și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea lui, cât și a altor persoane.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 7), 10) Cod de procedură penală - hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, apelul a fost introdus tardiv, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 7), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când apelul a fost introdus tardiv, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această consecutivitate și în raport cu temeiurile invocate în recursul de pe rol se impun următoarele concluzii:

a) alegația recurentului că apelul ar fi fost introdus tardiv, este fondată pe afirmația că: *„instanța de apel a admis apelul avocatului Igor Izvecov, considerându-l întemeiat și depus în termen fără a-și argumenta soluția prin prisma prevederilor art. 404 Cod de procedură penală”* (pct. 8. din decizie).

Însă, potrivit descriptivului deciziei contestate, instanța de apel a soluționat chestiunea repunerii în termen a apelului apărării prin prisma prevederilor altei norme procedurale, cea a art. 403 alin. (1) Cod de procedură penală, rezumând că: *„ în corespundere cu prevederile art. 403 alin. (1) Cod de procedură penală, se atestă existența în speță a temeiurilor pentru repunerea în termen a apelului”* (pct. 7. din decizie). Totodată, în recursul ordinar lipsește cu desăvârșire o argumentare a ilegalității hotărârii atacate în aspectul vizat, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al procurorului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent. Ori, potrivit art. 24 alin. (2), 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este

organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării, nu exprimă alte interese decât interesele legii și se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs (pct. 8. din decizie).

În același timp, invocarea tardivității apelului contravine recursului precedent al acuzării, care fusese fondat doar pe faptul că: „*decizia instanței de apel în partea stabilirii pedepsei inculpatului este ilegală*” (pct. 5. din decizie);

b) recursul ordinar este întemeiat pe circumstanțe în fapt și în drept improprii speței, ori, recurentul a indicat că: „*instanțele de judecată eronat au ajuns la concluzia privind aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, dispunând suspendarea executării pedepsei cu închisoarea, deoarece la stabilirea modului de executare inculpatului Caraim Fiodor, instanțele nu au ținut cont criteriile generale de individualizare a pedepsei*” (pct. 8. din decizie);

c) solicitarea din recursul vizat privind: „*casarea doar a deciziei instanței de apel și dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel*”, apoi concluzia că: „*urmează a fi casată decizia instanței de apel în partea stabilirii și executării pedepsei, urmând a fi dispusă executarea pedepsei sub formă de închisoare, cu excluderea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, deoarece doar prin executarea reală a pedepsei, inculpatul va conștientiza gravitatea acțiunilor sale*” cât și faptul că invocarea tardivității apelului contravine recursului precedent al acuzării, care fusese fondat doar pe faptul că: „*decizia instanței de apel în partea stabilirii pedepsei inculpatului este ilegală*”, coroborate cu invocarea unor circumstanțe în fapt și în drept improprii speței, denotă o poziție absolut neclară, divergentă și incertă a recurentului în raport cu împrejurările concrete ale cauzei de pe rol (pct. 5, 8. din decizie);

d) totodată, în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, că: (*urmează a fi casată decizia instanței de apel în partea stabilirii și executării pedepsei, urmând a fi dispusă executarea pedepsei sub formă de închisoare, cu excluderea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal*) (pct. 8. din decizie), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 7. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 70 alin. (3¹), 90 alin. (1) Cod penal, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. La aplicarea pedepsei persoanelor care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani, care au săvârșit infracțiune la vârsta de la 18 până la 21 de ani, maximul pedepsei se reduce cu o treime. Instanța de judecată, poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare aplicate inculpatului dacă, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să o execute, iar instanța de apel au reținut asemenea împrejurări - *a recunoscut vina și s-a căit*

sincer, a reparat prejudiciul material și moral cauzat părții vătămate, care nu are pretenții, l-a iertat și nu dorește să fie pedepsit la închisoare cu executarea reală a pedepsei, este caracterizat pozitiv la locul de muncă, fiind un angajat responsabil, a executat pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, ce constituie 10.000 lei, întreține un copil minor, deci just concluzionând că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă fără izolare de societate, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate, pentru o perioadă de probațiune (pct. 7. din decizie).

Este adevărat că, instanța de apel incorect a exclus existența recidivei simple, deoarece, la data comiterii infracțiunii – 06 decembrie 2013, inculpatul nu executase integral pedeapsa aplicată prin sentința Judecătorei Comrat din 04.11.2013, fiind condamnat în baza art. 290 alin. (1) Cod penal la 160 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, însă recidiva simplă, potrivit art. 82 Cod penal, nu influențează limitele pedepsei prevăzute de lege.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, fiind una echitabilă și proporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, cât și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane (pct. 7. din decizie).

Pe lângă aceasta, pornind de la relevanțele art. 27, 101 alin. (2) și (3), 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, inclusiv în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea ei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul de pe rol este unul vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul ordinar este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

10. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

d e c i d e:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Mihail Tomița, împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 12 mai 2021, în privința inculpatului Popovici Serghei XXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 12 noiembrie 2021.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Svetlana Filincova

Ala Cobăneanu